

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 78 (349).

Середа, 28 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

В ЦК КПРС

ЦК КПРС постановив скликати черговий Пленум ЦК КПРС 10 січня 1961 року.

КАНИКУЛИ... ЯК ПРОВЕДЕТЕ ЇХ?

ЗЕЛЕНА довгождана гостя вже завітала майже в кожний дім. Принесла вона з собою залахи густих борів і розкішних гаїв. А незабаром засяють блискучим вбранням пишні віти лісової красуні, і стане вона свідком чудового новорічного свята.

На порозі Новий рік!

Ні в кого, мабуть, немає зараз більше клопоту, як у багатотисячної армії школярів. Готуються вони до свята, ведуть розмови про зимові канікули, а багатьом ще так хочеться виправити оцінку, яка не зовсім задовольняє і погрожує з'явитися у табелі успішності.

Передсвяткові настрої у кожному класі: йдуть останні репетиції, останні приготування. Цікаво, хто найкраще підготується, хто порадує товаришів свіжим, оригінальним виступом? Поки що все знаходиться у секреті.

ЯК ЖЕ ПРОВЕДУТЬ свої канікули школярі?

Насамперед, аж ніяк не обійдеться без веселих бал-маскарадів. Закружляють у танцях і хороводах юнаки й дівчата, одягнені в яскраві національні костюми народів СРСР і зарубіжних країн. З'являється біла ялинка і «літературні герої» улюблених творів.

Десять канікулярних днів, друзі, готують вам безліч цікавих справ. І треба зробити так, щоб минули вони весело, змістовно, захоплююче. Залежатиме це у великій мірі, насамперед, від вас самих, бо ніхто не принесе у якомусь чародійному мішку готові веселощі і розваги.

ЩО МОЖЕ бути краще лижної прогулянки за місто, до лісу, в степ! Як хороше помірятися силами у бігу на ковзанах! Але дуже підводить нас зимовий сніг. Будемо сподіватися, друзі, що Новий рік зважить на наші бажання. А коли все-таки не буде ні снігу, ні морозу? Все рівно — юним не можна скутати. Для них широко відкриваються двері бібліотек, клубів, кінотеатрів, Будинків піонерів, де завжди можна вибрати заняття до душі.

Не слід забувати, що під час канікул треба добре відпочити, як можна більше бувати на свіжому повітрі. Для цього зробіть походи та екскурсії по рідному краю, вивчіть ще невідомі сторінки історії піонерського руху у вашому районі, місті. Чимало з Вас побувають в містах Одесі, Києві, Дніпропетровську, Умані, а декому пощастить відвідати нашу столицю — Москву і побачити красуню-ялинку у Великому Кремлівському палаці. Використати ці поїздки так, щоб якнайбільше всього побачити, а повернувшись, обов'язково поділитися враженнями зі своїми товаришами.

ВИ, МАБУТЬ, маєте друзів у інших школах району та області? Тоді запросіть їх до себе в гості або самі завітайте до них. Можете не сумніватися: це веселішим стане ваше спільне свято, запам'ятається надовго дружні зустрічі.

Чекатимуть вас і місцеві колгоспники на тваринницьких фермах, на підприємствах. Підготуйте для них невеличкий концерт, і вони будуть вам за це надзвичайно вдячні.

Тут же можна організувати зустріч з передовниками виробництва, бригадами та ударниками комуністичної праці, які розкажуть про свої успіхи, познайомлять з новою технікою, поділяться своїми мріями.

А чи не забули ви про своїх маленьких братиків і сестричок в дитячих садках і яслах? Пам'ятайте, вони будуть дуже раді вашим відвідинам. Звичайно, постарайтеся прийти до них не з порожніми руками. Принесіть їм дарунки, зроблені власноручно, прочитайте нові казки, проспівайте веселі пісні.

Не марнуватимуть час і юні любителі спорту. Адже канікули — хороша пора для проведення шкільних, районних, сільських чемпіонатів. Юні спортсмени Кіровограда, Олександрії, Ново-Українки, Знамянки, Ново-Георгіївська вирішили провести товариські зустрічі з волейболу, шахів і шашок.

ЧОТИРИ дні залишилося до початку зимових канікул. Багато хорошого можна зробити під час їх. То ж подумайте, друзі, над тим, щоб пройшли вони у кожній школі якнайкраще і надовго запам'яталися.

Будуть новосілля!

Спориться робота у будівельників Олександрійського будуправління № 3. Зараз вони завершують спорудження 39-житлового будинку на площі Революції і 64-квартирного на площі імені Кірова. У переддень нового року десятки сімей олександрійських гірників святкуватимуть радісне новосілля.

Є. ЛАРІОНОВ.

Ось вони — герої праці! Молоді Кіровоградці

Нелегка це справа — бути дояркою. Та не пасує перед труднощами Тамара Гросул. В колгоспі «Україна», Кіровоградського району, звикла бачити її завжди при ділі. І радує усіх досягнення дівчини: від своїх корів вона надібрала понад 26 тисяч літрів молока. На знімку: Тамара ГРОСУЛ.

Фото М. САВКУНОВА.

Четверта сесія Верховної Ради УРСР

27 грудня в Києві відкрилась четверта сесія Верховної Ради Української РСР п'ятого скликання.

Ще задовго до початку засідання Сесійний зал Верховної Ради УРСР заповнили депутати, численні гості — передовики промисловості і сільського господарства, діячі науки і культури, представники партійних і радянських організацій.

10 година ранку. В урядових ложах займають місця товариші М. С. Гречуха, О. І. Івашенко, І. П. Казанець, Н. Т. Кальченко, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, В. В. Щербинський, М. С. Спичня, П. Ю. Шелест, члени Президії Верховної Ради Української РСР, міністри. Депутати і гості тепло зустрічають керівників Комуністичної партії і уряду Радянської України.

Голова Верховної Ради Української РСР депутат О. Є. Корнійчук оголошує сесію відкритою.

Верховна Рада заслухала доповідь Голови Мандатної комісії депутата І. І. Вівдиченка про результати перевірки повноважень новообраних депутатів замість вибулих. Депутатами обрали: Львівський Юрій Васильович (Виноградівський виборчий округ, Закарпатської області), Ельченко Юрій Никифорович (Ружинський виборчий округ Житомирської області), Мацидонський Федір Гнатівич

(Чернівецько - Сталінський виборчий округ).

Верховна Рада одностайно затвердила доповідь Мандатної комісії і визнала повноваження обраних депутатів.

Потім одностайно затверджується порядок денний сесії:

1. Про Державний план розвитку народного господарства Української РСР на 1961 рік.

2. Про Державний бюджет Української РСР на 1961 рік і про виконання Державного бюджету Української РСР за 1959 рік.

3. Про кримінальний і кримінально-процесуальний кодекси Української РСР.

4. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю в першому питанні порядку денного сесії виступив заступник голови Ради Міністрів УРСР, голова Держплану УРСР депутат П. Я. Розенко, в другому питанні — заступник міністра фінансів УРСР І. О. Толкунов.

Потім із співповіддю виступив голова Бюджетної комісії Верховної Ради УРСР депутат Л. С. Ванденко.

Після доповідей почалися дебати. У своїх виступах депутати відзначають, що поданий на розгляд Верховної Ради план розвитку народного господарства республіки на 1961 рік передбачає подальше піднесення економіки і культури, пов-

У Раді Міністрів СРСР

24 грудня 1960 р. під головуванням тов. М. С. Хрушова відбулося засідання Ради Міністрів СРСР, на якому було розглянуто питання про хід виконання завдань семирічного плану розвитку народного господарства СРСР за перші два роки.

В обговоренні питання взяли участь перші секретарі ЦК компартій союзних республік, голови Рад Міні-

стрів союзних республік, голови ряду раднаргоспів, міністри і керівники центральних установ СРСР. На засіданні Ради Міністрів було відзначено, що всенародний рух за дострокове виконання семирічного плану, високі темпи технічного прогресу в народному господарстві на основі використання найновіших досягнень науки, включення у виробництво нововідкритих природних багатств, здійснення заходів по спеціалізації, комплексній механізації та автоматизації, дальше зростання продуктивності праці забезпечили успішне виконання і перевиконання завдань по найважливіших галузях народного господарства, встановлених контрольними цифрами.

За 1959—1960 рр. валова продукція промисловості збільшилась майже на 23 проценти замість 17 проценти за розрахунками до контрольних цифр і вироблено промислової продукції понад завдання приблизно на 120 мільярдів карбованців.

Найуспішніше виконуються завдання по розвитку таких найважливіших галузей народного господарства, як чорна металургія, нафтова промисловість, машинобудування, промисловість будівельних матеріалів. Перевиконано завдання по виробництву багатьох видів товарів народного споживання і завдання по вантажообороту всіма видами транспорту.

За минулі два роки семирічки зроблено великі капітальні вкладення в усі галузі народного господарства, введено в дію понад дві тисячі великих промислових підприємств, оснащених найновішою технікою. Разом з розвитком економіки країни тривало зростання добробуту радянського народу.

Відповідно до пропозицій і зауважень, зроблених на засіданні Головою Ради Міністрів СРСР тов. М. С. Хрушовим, членами Уряду та іншими учасниками засідання, було визначено за потрібне, щоб одержані в результаті перевиконання плану за минулі два роки семирічки нові ресурси направити на прискорення розвитку промисловості та сільськогосподарства і задоволення зростаючого попиту населення.

У зв'язку з цим визначено за потрібне внести корективи в семирічний план з бік підвищення завдань по розвитку окремих галузей народного господарства і доручено Радам Міністрів союзних республік, раднаргоспам, міністерствам, відомствам СРСР і обл(край) виконкомам провести на підприємствах, будовах, у колгоспах і радгоспах роботу по виявленню додаткових внутрішніх резервів на основі дальшого поліпшення використання діючих виробничих потужностей, здійснення найсуворішої економії грошових і матеріальних ресурсів у промисловості, будівництві, на транспорті та в сільському господарстві.

На цьому ж засіданні Рада Міністрів СРСР розглянула питання про дальше удосконалення системи планування народного господарства СРСР.

З метою забезпечення безперервності планування, виявлення і приведення в дію нових резервів народного господарства визначено за потрібне при розробці поточних планів одночасно розробляти найважливіші показники розвитку народного господарства і на наступний рік кінця п'ятиріччя з тим, щоб мати безперервно діючий п'ятирічний план.

На „Сільгоспдеталі“ підтримують М. МАМАЯ

ЩОДЕННО народжуються у нашій країні добрі справи, сміливі починання. Нині знову у всіх на устах ім'я знатного шахтаря Миколи Мамаєва. Його ініціатива знайшла відгук і серед робітників нашого заводу. Адже боротьба за впровадження механізації, за вдосконалення виробництва, збільшення продуктивності праці, за гідну зустріч наступного Пленуму ЦК КПРС — це те, чим живе, до чого прагне колектив заводу.

Першою відгукнулася на почин Мамаєвців молодіжна бригада т. Алексеєва з механічного цеху, яка працює на збірній вузлів до автовантажувачів. Члени бригади винайшли нові резерви збільшення продуктивності праці. Вирішено було ручну заправку замінити механічною, проводити штамповку диска, а не свердління його.

— При цій умові можна змінити завдання виконувати на годину раніше, — сказали комсомольці бригади. Так зародилась серед заводської молоді нова хороша ініціатива — семигодинні завдання виконувати за 6 годин. В соціалістичні зобов'язання бригади дописуються нові пункти: ошадливо використовувати робочий час, підвищувати кваліфікацію, впроваджувати раціоналізаційні і передові методи праці.

Почин «7 за 6», народжений в бригаді т. Алексеєва, миттю облетів усі цехи. У той же день нове зобов'язання прийняла бригада В. Кулешкова: забезпечити у бригаді цілковиту взаємозаміну і змінні завдання виконувати за 6 годин. Девізом цієї бригади стало: «Кожен зварювальник — складальник і навпаки».

Ініціатор руху «7 за 6» — бригада т. Алексеєва, звернувшись до всіх робітників заводу із закликом ширити соціалістичне змагання на честь Пленуму ЦК КПРС. В цехах з'явилися гасла, блискавки, заклики. І у відповідь — нові трудові досягнення.

В. КРАШТАН,
секретар комітету комсомолу заводу «Сільгоспдеталь».

ніше задоволення зростаючих матеріальних і духовних потреб трудящих. Державний бюджет УРСР на 1961 рік повністю відповідає народногосподарському планові і забезпечує його фінансування.

Депутати вносять свої зауваження і пропозиції,

спрямовані на дострокове виконання семирічного плану по промисловості, сільському господарству, культурі.

Четверта сесія Верховної Ради УРСР продовжує свою роботу.

(РАТАУ).

1. Гілка стукала у шибку ніжно, ніжно: «тук-тук-тук». Мов би кликала на подвір'я понижитися, побавитися, послухати щебіт пташиний... А за вікном була весна у всій своїй красі: підсихали стежки, де-не-де з-під землі густою щетиною вибивалася травичка.

Марія Іванівна забарилася по господарству, і тільки схаменувалася: доньку Наташу розбудити забула. «Наташ, встала вчора після уроків, а тепер і спить, — подумала мати».

— Вставай, дочко, вставай, так можна і весну проспати. Ти поглянь-но, що на подвір'ї робиться. Диви, гратися надумала. Так, що я тобі сусідська Маринка? Анц...

Марія Іванівна зняла Наташину ковдру і... оторопіла — дівчина лежала витянута, лице бліде, воскове. Марія Іванівна, ще нічого не розуміючи, закричала і впала на ліжко...

2. Біда приходить раптово. Сьогодні людина весела, радіє всьому, а завтра про неї говорять: «Така здорова, була, а, бачите, злягла...»

Хіба могла подумати Марія Іванівна Зазимко і її чоловік Олександр Степанович, що з дочкою трапиться таке нещастя. Щойно у них був лікар Помічанської залізничної лікарні М. А. Шах. Так і сказав, що хвороба важка і довготривала. Залишки дитячого паразиту через кілька років дали себе знати: хвороба ч'язала руки і ноги дівчини, відібрала мову, прикувала Наташу невидимими цвяхами. Одні очі-цятки ледь помітно жевріли і когось шукали в просторі.

...Напроти ліжка — вікно. А за вікном теплий і дитячий веселощі. Незабаром і екзамен. Сьогодні прийшли однокласники Соня Блідер, Гриша Гордовий, Галя Сутула. А що вона, Наташа, може відповісти їм, вона — німа, глуха і нерухома людина. Сьогодні хоч друзі поруч, а завтра — пасажирський поїзд понесе її в Харків. Залізнична лікарня вже і квитки придбала: для неї, матері і батька. Хто тоді до неї буде навідуватись, хто її потім згадає. І... як далі жити?

3. Науково-дослідний інститут ортопедії і травматології імені професора Сітенка. І знову прямокутне ліжко, довгі нескінчені дні і... операції. Член-кореспондент Академії медичних наук СРСР професор М. І. Новаченко робить операції один за одною. Тупий, до нестями біль проходить по всьому тілу...

— От, бачите, ви вже і говорити навчилися, і писати пробуете, — заспокоює

Людина Людина...

професор. — А там і ходити будете.

А гіпс, твердий, мов камінь, не дає поворухнутися, стискає з боків, зверху, знизу...

Наташа читає лист від Галі Сутули і Соні Блідер. Вони вже закінчили семірічку, літом в полі працювали, через кілька днів знову переступлять поріг школи...

А перед самим Новим роком лікар Л. П. Бауріна приносить цілу купу листів від рідних, від усього класу, від Соні і Галі, від директора школи. Всі бажають швидкого видужання, успіхів у навчанні. Так, так, у навчанні. Адже Наташа вчиться у ліжку — на допомогу прийшли харківські вчителі.

4. Біжать дні і місяці. Довгі ці у вікно стукать бруньками гілки, двічі холодна зима розмалює візерунки на шибках. Шість операцій і два роки в ліжку — позаду.

Професор М. І. Новаченко разом з іншими лікарями робить все, щоб дівчина видужала. І ось у коридорі науково-дослідного інституту тричі на день з'являється ще одна хвора з паличкою в руках. А поряд — дбайливі няні.

...В Помічній на пероні дівчину зустрічають всі однокласники, вчителі, сусіди. І можливо від того, що в неї є хороші друзі, від радості за таких людей, Наташа по-дитячому заплакала.

5. В ліжку, прикована тяжкою хворобою, Наташа Зазимко закінчила 9 класів, а через рік, вже дома, вона одержала атестат зрілості. І знову вірні друзі, хороші радянські люди не забули про неї.

Одного погожого літнього дня у дівчини зібралися її вчителі, однокласники. І всі вирішили: поїде Наташа вчитися в Кіровоград на майстра швейної справи. Вони їй в усьому допоможуть. Дівчина не була проти. Професія ця їй подобалася.

Давно це була вчорашня десятикласниця в Кіровограді. Місто зустріло її новобудовами, широкими асфальтованими вулицями і хорошими людьми.

Коли в кабінет директора школи Е. М. Колодязевої ввійшла дівчина з паличкою, помітно шкутильгаючи

на обидві ноги, та спочатку насторожилася. Але коли Наташа розповіла про нещастя, яке її спіткало, Євгенія Михайлівна не від жалості, а від гордості за людину, за її віру в себе, зарахувала до складу майбутніх майстрів.

6. Надокучливо вистукує швейна машина. Вправні руки майстра Кіровоградської артілі «Червоний прапор» комсомолки Наталії Зазимко перевіряють зроблене.

— А все-таки ти молодець, — хвалить комсомолку бригадир М. С. Капінус. — І в цьому місяці не віддамо перехідний Червоний прапор артілі.

З роботи Наташа йде додому разом з комсомолкою,

майстром цієї ж артілі Лідією Пойдою. Осіння погода вередлива. Бруківка слизька. Того й гляди — впасти можна. А Наташа ходить повільно, з паличкою.

Ще коли вона прийшла в бригаду М. С. Капінуса, Лідія Пойда твердо вирішила: жити разом з Наташею, в усьому їй допомагати. Тепер, коли у вихідні дні дівчина їде до рідних у Помічню, Лідія проводить її на вокзал, а по приїзду зустрічає.

ЛЮДИНА людині — вовк. Такий звірячий закон капіталістичного світу. Там безпомічна, хвора дівчина не стала б поряд з дужими, не знайшла б свого щастя.

Людина людині — друг, наставник, порадник — закон нашого радянського життя. Однією з багатьох ілюстрацій цього є описана нами історія з життя комсомолки Наталії Зазимко.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.
м. Кіровоград.

Зводять дівчата стіни

ЗВОДЯТЬ дівчата стіни. Ближче, хутчіш до сонця!

Ви отакої зміни, Правда ж, не ждали, хлопці?

Вітер-пустун досхочу Іх обіймає грубо, Сонце сміється в очі І зацілює губи.

Цеглу кладуть дівчата, Розчином в'яжуть міцно. Буде їх дім сяяти Міццю й красою вічно...

Зводять китло бригада. — Що ж задивився, хлопче?

Кельму у руки — й гайда! Хто позмагатись хоче? Олександр ШКАБОЙ.

КОРИСНО,

БУЛО це в квітні. Одного вечора зайшов до нас Костянтин Петрович Зубков, колгоспний кролевод, почав розмову про справи господарські. А потім подивився на мене уважно та й каже:

— Ішла б ти, Галинко, до мене на ферму. Кролів доглядати. Справа це цікава та й для твоїх рук по-сильно.

Я відразу погодилася. А наступного дня уже була на фермі. Костянтин Петрович показав мені клітки, розповів, як правильно доглядати кролів. І почалося моє самостійне господарювання у царстві пухнастик.

Дали мені 48 кліток. Кролематки розміщувалися в них по одній, а гуртові — по 10 і 23. З раннього ранку

до пізнього вечора поралася я біля цих лагідних звірків. Рвала для них полин, косила люцерну. При годівлі дотримувалася раціону, пильно стежила за тим, щоб завжди в клітках була вода. А це велике значення для нормального росту тварин.

ЦІКАВО,

рич має чистота. Тому двічі на день вищипала клітки.

Мої підопічні щиро віддячували за всі ці старання — поправлялися швидко.

А через місяць у кожного з нас (крім мене, на фермі працюють М. Мокряк та Л. Зубкова) було вже по 88 кліток. Роботи, звичайно, прибавилось. Ускладнилася вона і в зв'язку з настанням осінньо-зимового періоду. Змінився раціон годів-

СІМДЕСЯТ молодих громадян — учнів шкіл і училищ, виробничників фабрик і заводів Кіровограда зібралися в парку імені В. І. Леніна. Прийшли їх рідні і друзі. Линуть звуки урочистих маршів, бадьорі мелодії пісень у виконанні духового оркестру технікуму механізації сільського господарства.

До п'єдесталу пам'ятника вождя людства, засновника комуністичної спілки молоді В. І. Леніна, комсомольці середньої школи № 8 виносять прапор Кіровоградської міської комсомольської організації. Біля прапора стають члени бюро міського ЛКСМУ, старі більшовики.

Секретар міському комсомолу В. Сокуренок з словами привіту звертається до новоприйнятих членів комсомолу юнаків і дівчат. Потім біля розгорнутого прапора урочисто вручає їм комсомольські квитки. З привітальними словами до молодих комсомольців звертаються член КПРС з 1917 року О. О. Башанін, піонери.

Пройдуть роки та ніколи не зітреться цей день у пам'яті тих, хто вперше одержав дорожню путівку в життя — пурпурну книжечку з силуетом Ілліча. На знімку: секретар Кіровоградського міського ЛКСМУ В. Сокуренок вручає комсомольський квиток учениці 23 середньої школи Аллі Бойченко. Фото В. Бороніна.

У нашій ШКІЛЬНІЙ, КОМСОМОЛЬСЬКІЙ

Коли мене обрали секретарем комітету комсомолу школи, перший час я дуже непокоїлася. Що потрібно для того, щоб стати справжнім комсомольським вождем? Як організувати роботу, щоб вона була і корисною, і цікавою?

Відтоді минуло півроку. Тепер, здається, я зрозуміла багато з того, що потрібно ватажкам, і деякими думками вирішила поділитися.

Комсомольці нашої школи — народ чутливий і енергійний. Варто заговорити про будь-яку цікаву справу, як вони відразу загоряються нею. І ось тут дуже важливо розпочати справу доводити до кінця.

Якось ми почули про рух юних держинців-школярів, що охороняють порядок на вулицях рідного міста, села, селища, в школі, в громадських місцях. Захотілось обов'язково організувати такий загін і в себе. Комсомольські збори підтримали пропозицію комітету. Було призначено командира загону, начальника штабу. Тепер діяльність юних держинців — одна з захоплюючих справ у школі. Проте комітет комсомолу продовжує постійно тримати в полі зору роботу юних держинців, серед яких є і члени комітету.

Зараз чергування класів по школі скасовано. Правду кажучи, від нього було не багато користі: чергових безліч, а відповідальності не видно. Слідкувати за порядком в школі на перервах відінали доручили держинцям, слово яких, розумне, звичайно, — закон.

Великою популярністю серед учнів користуються також передачі шкільного радіовузла. Тематика їх різноманітна: читаються твори учнів про виробничу навчання, твори на вільні теми, статті пізнавального характеру, фейлетони, що висміюють вади школярів, серія матеріалів «Чи знаєте ви?», «Чому ми так розмовляємо?», музичні передачі. Редактор радіогазети Наташа Люгостанська дуже часто цікавиться в класах враженнями слухачів від передач, яких ми провели вже близько сімсот.

Або взяти хоч би вечірні відпочинку, літературні та інші. Здебільшого вони цікаві у нас. Пояснюється це, насамперед, тим, що до кожного з них ми завчасно і ретельно готуємось. Недавно відбувся вечір, присвячений одинадцятиріччю школи. Всі лишилися задоволені ним. Заздалегідь ми детально обговорили порядок його проведення: коротка урочиста частина, виступи учнів, концерт. Навіть програму концертів ми намагались скласти так, щоб кожен йшов з вечора в хорошему настрої.

Політшкола, комсомольсько-піонерська дворічна, змагання між класами, юні держинці — всі ці хороші справи комітет комсомолу намагається не тільки починати, а й увесь час сприяти їх розвитку.

Людя МАКОГОН,
секретар комітету комсомолу Олександрійської середньої школи № 12.

Інститут клубного працівника

З ініціативи обласної ради профспілок та обласного управління культури у Кіровограді почав свою роботу перший на Україні дворічний інститут клубного працівника. Цей учбовий заклад створено на добровіль-

них, громадських началах. Понад 140 директорів районних будинків і палаців культури, завідувачів клубами, керівників гуртків художньої самодіяльності навчаються в ньому. Для слухачів інституту читаються лекції з питань мистецтва, літератури, методики організації клубної справи.

Після теоретичних занять слухачі проглянули виставу театру ім. М. Л. Кропивницького «Сержант міліції» і взяли участь в її обговоренні.

Заняття інституту відбувається раз на місяць.

М. ГАЛИЧЕНКО.

лі. Тепер ми даємо кролям люцерну, овес, кукурдзу, буряки. Водю не напуваємо: вона може пошкодити тваринам.

З кожним днем все більше стає наше господарство. На початок минулого місяця було у нас 978 дорослих кролів, з них 346

ВИГІДНО

кролематок. Всі вони доброї згодності — в середньому по 2—3 кілограми кожна затягує. А ще ж в на фермі 400 маляток, яким і двох місяців немає. Добре поповнення підрастає.

Розведення кролів — це цікава, корисна і вигідна справа. Самі погляньте: з початку року ми здали державі понад 800 кілограмів поживного м'яса. Доходи за 10 місяців становлять 15.785 карбованців. До кінця року ця цифра, безумовно, ще зростає.

До всього сказаного ось що хоч додати. Все-таки це мало колгоспів займається вирощенням кролів. А уявляєте, скільки б цінного продукту одержала країна, якби всі 435 господарств області здали за рік принаймні хоч по 9 центнерів його. І цього можна добитися. Треба тільки, щоб шефство над цією справою взяли невтомні ентузіасти — молодь.

Г. ІГНАТЕНКО,
кролівниця колгоспу імені Ватутіча, Компанієвського району.

Нашу просьбу задовольнили

СЕЛО Дмитрівка — велике, і від нашого колгоспу до його центра відстань чимала. Тому молодь, особливо та, яка зайнята в тваринництві, не встигала на заняття у вечірню школу.

Порадившись, ми вирішили просити адміністрацію школи, щоб відкрили восьмий клас при контролі колгоспу. Нашу просьбу задовольнили. Принесли сюди карти, різні наочні посібники. Після трудового дня юнаки і дівчата приходять сюди на уроки.

Особливо добре навчаються Василь Замковий, Віктор Ноздрін та Раїса Горбуленко.

Як у роботі, так і в навчанні не відстають шофер Василь Хірса та доярка Ярина Онищук.

О. ХІРСА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Сталіна, Знам'янського району.

НАШ драматичний

В ЗАЛІ погасло світло. На сцені сільського клубу йде п'єса С. Васильченка «Чарівниця».

... Літній вечір. Сонце ще не зайшло. В золотавий колір підмальовані солом'яні дахи хат, що маячать вдалині, квіти на березі річки. М'яко грає світло на одязі та обличчі Мар'яни...

Перед глядачем постає далеке минуле українського народу, його боротьба проти польських панів, привабливі образи представників трудового козацтва.

Виконавці ролей — колгоспна молодь — доклали багато зусиль, щоб правдиво показати складний внутрішній світ героїв С. Васильченка.

Запам'ятовується Кардаш, якого грає Віктор Студуха — один з кращих трактористів колгоспу, студент-заочник Уманського технікуму механізації, Олекса — працівник колгоспного радіовузла Микола Радіонов, Сербин — завідуючий клубом Микола Сугар, Параска — санітарка Поля Пархоменко.

Захоплення глядачів викликає працівниця лікарні Антоніна Цюра. Її Мар'яна — шира, чесна дівчина, яка хвилі своєю безпосередністю, сильними почуттями. Вміло показує А. Цюра ту внутрішню боротьбу, яка відбувалась в душі Мар'яни, перш ніж вона звалюється на злочин.

«Чарівниця» — перша вистава нещодавно організованого при Скалівсько-Хутірському еільському клубі драмгуртка — була, скажемо, без перебільшень, культурною подією на селі. Зразу ж після вистави, на запрошеному обговоренні її, колгоспники не тільки широко дискусували гуртківцям, а й дали ряд критичних зауважень, цінних порад. Про деякі з них хотілося б згадати тут.

— Хороша п'єса — говорить І. Цистан, — але вже

Ім дякують ТРУДІВНИКИ

СТРЕКОТАТЬ швейні машинки у світлій, просторій кімнаті. Тут розмістився майстерня.

Ще рік тому в майстерні дошиття верхнього робочого одягу Маловісниського побутового комбінату були лише ножні та ручні швейні машинки, а зараз — електричні.

— Тепер справи у нас набагато покращились. — розповідає бригадир Микола Кудря, — по 40—45 курток випускаємо за зміну і продукція наша — відмінної якості.

Молоді швей Рая Драна та Гафія Шерстюк — першодові робітничі майстерні, по півтори норми виконують вони. Добре трудяться і їх подружки — 12 дружинок швей. Щоправда, виникла якась суперечка між дівчатами:

— Не помітно нашу роботу. — сказала Катя Біла, — інша справа, як би ми вихідний одяг шили, а то — спеціалки...

— Не згодна я з тобою, — відповідала їй Ліда Косаренко. — Наш одяг всюди носить: біла верстатів, на

наступну виставу давайте про нашого сучасника.

Що ж, ми приступили до роботи над комедією М. Печеніжського «День народження». Очоле взялися б за «Веселку» М. Зарудного, але тексту п'єси в жодній бібліотеці району немає.

Є в Кировограді Будинок народної творчості. Будемо вдячні, якщо він нам допоможе з репертуаром. Та хіба тільки репертуар?

Було б добре, на нашу думку, якби театр ім. Кропивницького встав нові зв'язки з рядом сільських драматичних колективів. В чому міг би полягати цей зв'язок? Нам потрібні поради професіоналів, методична література. Ми могли б, наприклад, послати до театру одного—двох драмгуртківців, щоб вони побули там протягом двох—трьох чи більше тижнів, і не тільки в ролі глядачів, а щоб дещому й навчилися.

В. ПОЛОЖАЄНКО,
вчитель, керівник драмгуртка, с. Скалівські Хутори.

«Знам'янка — село Олександрійського повіту, Херсонської губернії при баліці Рудній; станція Харківсько—Миколаївської і Фастівської залізниць. Жителів — близько 2.500. Центр ремісничого виробництва по дереву — столярного, токарного, мебльового та інших». Таке уявлення про Знам'янку перших років її існування дають складачі енциклопедичного словника видавництва Брокгауза і Ефрона за 1894 рік.

В другій половині XIX століття, коли промисловість Одеси, Києва, Миколаєва, Харкова, поступово стала набувати всеросійського значення, виникла необхідність залізничного зв'язку між цими містами. Ось тоді, в 1872 році, і була прокладена залізнична лінія між Харковом і Миколаєвом. Вона пролягала через лісовий масив, що охоплював півкільцем маленьке село Знам'янка. На відстані 4-х кілометрів від нього, виникла станція, який дали однойменну з селом назву. Поступово Знам'янка забудовувалась. Навколо виникли села Патрине, Осипове та інші.

Щоб увяйти Знам'янку дореволюційну, досить сказати, що в залізничному селищі була лише одна амбулаторія, в якій працював лікар і три фельдшери. В залізничній лікарні двадцять років працював рідний брат композитора М. Лисенка Андрій Віталійович Лисенко. В 1905 році за свою активну революційну діяльність він зазнав переслідування з боку царського уряду і змушений був виїхати за кордон.

Бібліотек, клубів та інших культурних закладів у Знам'янці не було.

Докорінно змінилось обличчя селища після революції. В 1919 році на залізничному вузлі була встановлена Радянська влада. В ті роки побували тут тт. Будьонний, Ворошилов, Луначарський, Петровський.

Пізніше, в 1938 році, рішенням уряду Знам'янка була затверджена містом обласного підпорядкування.

Змагається подружжя

ТАІСА рвучко відчинила двері, зайшла в кімнату радисна, схвилована.

— Що трапилось? — підвівся їй назустріч чоловік.

— На ось, почитай. Замість відповіді Таїса простягнула Борисю газету.

Той розгорнув її, швидко знайшов ім'я дружини серед тих, хто занесений на районну Дошку пошани.

— Ну що ж, вітаю. Ти у мене просто молодчина; недарма кращою свинаркою зवेशся.

А через два дні газета писала і про нього. Він, Борис Бондар, добився того, що телята групи, яку він доглядає, щодня прибавляють у вазі на 1.200 грамів кожне.

...Ось уже п'ять років змагається між собою подружжя Бондарів. В колгоспі «Радянська Україна» його по праву вважають гордістю тваринників. З року в рік Борис і Таїсія множать славу і доходи артілі. Вже зараз близько 400 центнерів м'яса виробили.

Прийшло щастя і в сім'ю. Радисно живеться їхнім дітям-близнятам в новому будинку, де все є. Та не заради матеріального благополуччя так самовіддано трудяться тваринники. Любов до праці, до справи своєї керує ними. Саме вона і робить їх життя цікавим і змістовним.

Ф. ГРИГОР'ЄВ.
Новопраський район.

Світланні голуби.
Фото В. КОВПАКА.

те, як повинна поводити себе господарка під час прийому гостей.

ДЛЯ МОЛОДИХ ДОМОГОСПОДАРОК

Такий вечір організувала комсомольська організація другої міської лікарні. З великим інтересом прослухали присутні корисні поради шеф-повара Б. М. Гершмана про сервіровку столу в буденні і святкові дні, про

Молоді господарки Олександра Шевченко і Тамара Трубіна розповіли, як приготувати смачну здобу, як прикрасити страви, надати столу святкового вигляду.

Р. ПОЛЯКОВА,
провізор другої міської лікарні.

ТЕПЛІ ПОЧУТТЯ

Я — інвалід першої групи. Мені важко рухатись. Але я молодий, комсомолец, і хочеться завжди бути в гущі життя. На допомогу мені завжди приходять друзі.

Багато друзів у мене. Назавжди, на все життя збережу я теплі почуття до педколективу Журавлинської восьмирічної школи, який допоміг мені здобути семирічну освіту.

Щиро вдячний я вчителям Голованівської середньої школи № 1 за чуйне ставлення, за ту безкорисливу допомогу, яку вони подали

мені під час здобуття середньої освіти.

А скільки хороших друзів щодня оточують мене! Це — А. Боруцький, Е. Загородний, В. Корж, Л. Полевод, С. Кравцов, Н. Лівадовська, В. Савчук, Р. Савчук та багато інших юнаків і дівчат. Всі вони дуже піклуються про моє здоров'я, допомагають мені в побуті і підтримують морально. Моя сусідка А. Коровайська завжди носить мені книжки з сільської бібліотеки, а В. Керсон і П. Слюсаренко — із власних бібліотечок.

Легко живеться, коли поруч тебе стільки чудових друзів!

Л. ПОЛІЩУК.
с. Журавлінка,
Голованівський район.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ відповідають

В номері за 26 жовтня ц. р. був надрукований матеріал рейдової бригади під назвою «Це гальмує роботу». В ньому йшла мова про недолки в організації робіт на будівництві Олександрійського цукрового заводу.

Керуючий трестом «Димитровуглебуд» т. Усошин повідомив редакцію, що наведені факти підтвердились. Тепер планування і перевірка роботи субпідрядних організацій та розподіл робітників по об'єктах здійснюється за участю голови пускової комісії. Бетонно-розчінний вузол переданий у відання будівельного управління № 5.

стичної Праці Г. Рикунів. В Знам'янці народився і провів свої дитячі роки заслужений артист РРФСР, соліст Великого театру Союзу РСР Євгеній Кібкало.

Знам'янка — ворота Донського вугільного басейну і Кривбасу, справжня фабрика поїздів. Через цей залізничний вузол безперервним потоком на захід і в центральні райони країни йдуть маршрути з вугіллям і руду, металом і хлібом, сільськогосподарськими машинами, верстатним обладнанням.

Так за роки Радянської влади колишнє село з двохтисячним населенням перетворилося в одне з найбільших залізничних міст на Україні.

В. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

Біля карти області

ли, найбільша на залізничній лінії і поліклініка, чудове приміщення пасажирського вокзалу. Нещодавно залізничники одержали широкократний кінотеатр «Україна». До послуг трудящих — п'ять бібліотек, кінотеатр «Хроніка», залізничний клуб імені Леніна.

Новою вітчизняною технікою оснащені паровозне та вагонне депо. На ділянці Знам'янка—Помічна курсують тепловози. За семирічним планом транспорт залізничного вузла в недалекому майбутньому перейде на електротягу.

По праву пишаноється знам'янці своїми земляками, серед яких Герой Соціалі-

будовах, на фермах. У ньому, так би мовити, безпосередньо комуністичне завтра будують.

Дівчата підтримали Ліду. Адже не раз чули вони від трудівників шире «спасибі» за свою працю.

І. ТЕЛЯТНИК.

КОРОТКО

Працівники Кировоградської районної бібліотеки Г. Косогляд і М. Башева бажають гості на ударній комсомольській будові — Кировоградському м'ясокомбінаті. Щосереди вони приносять для комсомольців будови наукову, технічну і художню літературу.

С. МИШАКОВ.

БАГАТО роботи в ці дні у працівників торговельної сітки Ново-Миргородського району У зв'язку з новою валютою їм доводиться зробити персональну всієї товарів.

У цьому велику допомогу подали їм учні третього курсу Кировоградського кооперативного технікуму Галя Калининско, Діна Тополь, Зоя Урленко, Галі Козаленко та інші.

П. ГОРБУЛІН.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
28 грудня 1960 р., 3 стор.

Революційний поет ОЛЕКСІЙ ГМИРЬОВ

ЛЕНІН називав народними героями тих самовідданих борців, які не щадили свого життя, йшли в бій за волю народу, на боротьбу проти капіталістів і поміщиків.

Одним із таких самовідданих народних героїв був і робітничий поет-революціонер Олексій Гмирьов, який працював в роки першої російської революції 1905—1907 років в Миколаєві та Єлисаветграді (нині Кіровоград).

Заклики Гмирьова:
Стядно жить под знетом мрака и цепей.
Смерть иль воля! — вот наш лозунг и набат.
визначає песь зміст його життя, поезії, його революційної боротьби. Цей заклик надавав йому сил в боротьбі з царським самодержавством.

ОЛЕКСІЙ Михайло вич Гмирьов народився в сім'ї бідного залізничника 17 березня 1887 року в Смоленську. Коли хлоп'яті минуло 4 роки, померла мати. Мачуха часто била малого хлопця. Після смерті батька п'ятнадцятирічний юнак їде шукати роботу на південь — в Єлисаветград, а потім Миколаїв. Тоді в цих містах, як і по всій країні, зростала армія безробітних. Хлопцю все ж вдалося поступити учнем слесаря на Миколаївський суднобудівний завод «Наваль», де він працював по 12—14 годин, а одержував за що каторжну працю копійки.

Під впливом революційного руху пролетаріату складався світогляд Олексія Гмирьова. Він стає членом Миколаївського комітету РСДРП.

За участь в політичній демонстрації Гмирьова, шістнадцятирічного юнака, переслідує поліція, а потім його «політично неблагонадійного» звільняють з заводу. Настали чорні дні голоду, поневірянь.

В 1905 році Гмирьова заарештовують за зберігання і розповсюдження листівок та іншої нелегальної більшовицької літератури. А після виходу з тюрми, де він просидів кілька місяців, Гмирьов знову включається в активну революційну роботу. З Миколаєва він переїздить в Єлисаветград. За кожним його кроком слідували жандарми. А юний революціонер лише революційну поезію, яка допомагає підняти і вести в бій народ.

— Познайомились ми з Олексієм Гмирьовим (партизна кличка його була

«Льонька», «Федір») влітку 1905 року і скоро з ним міцно подружили, — згадують старі більшовики, учасники першої російської революції Г. І. Кочерщенко і Я. Г. Шканд. — Він нелегально приїхав з Миколаєва в Єлисаветград, і був відомий вже як професіонал-революціонер, більшовик, активний учасник революційних подій в Миколаєві. Ми його знали як справжнього патріота, як революціонера і поета, як людину, що знала твори Володимира Ілліча Леніна, як людину, що вчилася під керівництвом ленінців професіоналів-революціонерів В. В. Воробського, А. П. Ногіна, Ф. А. Артема (Сергеєва), які перебували в Миколаєві та Єлисаветграді.

В Єлисаветграді Гмирьов проводив велику партійну роботу. Він нелегально виступав на зборах робітників заводів Яскульського, Шкловського, був в соціал-демократичних більшовицьких гуртках. В місцевих друкарнях і на гектографі нелегально друкувалися листівки, заклики до робітників, селян, солдатів.

Через кілька місяців Гмирьов знову переїздить в Миколаїв. У вересні 1905 року царські сатрапи заарештовують молодого революціонера, судять.

Мужньо і стійко тримався він на суді, заявив, що свідків не бажає слухати і відмовляється від призначених судом захисників. Гмирьова вислають в Архангельську губернію. Звідти влітку 1906 року він тікає, повертається до Миколаєва. Ховаючись від переслі-

дувань, за порадою друзів переїздить в Єлисаветград. За ним сліdkують жандарми, заарештовують.

З єлисаветградської тюрми на волю Олексій Гмирьов писав:

*В тюрме я... А там,
за стінами, на воле,
Борьба... Там дрожат
властелины-цари...*

Півтора року продовжувалося слідство в справі Гмирьова. Тяжкі блукання в кайданах по етапах з Єлисаветграда в Миколаїв, Херсон і знову назад підірвали і без того слабе здоров'я молодого революціонера. В тюрмі Гмирьов захворів туберкульозом.

З тюрми Олексій Гмирьов писав нареченій М. Козловіч (яка і зараз живе в нашому місті): «До мене приходять друзі на побачення. Вони підбадьорюють мене і говорять, що я буду вільним і щасливим».

А єлисаветградські товариші-більшовики приходили на побачення не лише для «підбадьорювання», вони готували для нього втечу. В тюрму через молоду комуністку Марію Кагарлицьку була доставлена зброя, патрони, лобзик, шилочки. Але це не дійшло до Гмирьова, жандарми заарештували Кагарлицьку і відправили в заслання.

В 1908 році в Єлисаветграді царські судді на основі брехливого звинувачення засуджують Олексія Гмирьова на 6 років і 8 місяців каторжної тюрми.

З єлисаветградської тюрми Гмирьова в кайданах відправили в херсонську тюрму. Тут 11 вересня 1911 року він помер від туберкульозу.

Своїм беззавітним життям, своєю революційною діяльністю Олексій Гмирьов заслужив глибоку повагу всього народу. Він був справжнім поетом-революціонером, тягнувся до великого пролетарського письменника Максима Горького.

Олексій Гмирьов палко любив батьківщину, її природу, оспівував українські поля, річки Інгул і Буг. В багатьох ліричних віршах особисті переживання тісно переплетені з його громад-

ськими інтересами. Так, кохання до любимої дівчини він підкорив священній боротьбі за щастя народу.

*Я не могу отдагься
без изгьятя
Безумной прихоти своих
страстей,
Когда вокруг меня звучат
проклятья,
Свистят бичи, царит
позор цепей.*

Поезія Олексія Гмирьова живе і в наші дні. Поет був правий, коли писав:

*Я погибну, но вместе
со мной не умрут
Пролетарские песни мои...*

Його вірші, які він створив 50 років тому, в наш час одержали повне визнання. Відомий радянський композитор Д. Шостакович у своїх «Десяти поемах для хору» увічнив пам'ять Гмирьова, поклавши на музику кілька віршів поета.

Радянські люди свято бережуть пам'ять народного трибуна, талановитого і могутнього людини, поета-революціонера Олексія Гмирьова, який все своє життя віддав боротьбі за прекрасне майбутнє. Нехай же його пісні й вірші звучать на неозорих просторах оновленої вільної радянської Вітчизни.

М. ПШЕНИЧНИЙ,
м. Кіровоград.

характер. На окремих фактах живої дійсності письменник в цих оповіданнях розкриває звичає ставлення буржуазії до трудової людини, расистське людоуниженствитво, класове лицемір'я буржуазного суду («Три біфштекси з додатком»). Разом з тим автор цієї серії оповідань показує чистоту і благородство справжніх людських відносин, які в умовах буржуазного суспільства йому довелося зустріти в пролетарському середовищі. Ці оповідання, хоч вони написані і багато років тому, набирають особливої гостроти і звучання в наші дні, коли в США знищуються останні залишки демократичних свобод і беруть верх фашистські порядки.

Ще в ранньому періоді своєї творчої діяльності письменник починає працювати в галузі драматургії. Обумовлюється це, перш за все, тим, що театр, який є одним з могутніх засобів ідейно-виховної роботи в масах, в той час відчував гостру потребу в новому сучасному репертуарі. Найбільш визначними драматичними творами В. Біль-Білоцерковського є п'єси «Ехо» і «Лево руля!», які були поставлені на сценах московських театрів. Зокрема п'єса «Лево руля!» була першою п'єсою радянського автора, присвяченою революційній сучасності. В 1925 році в Москві була поставлена п'єса «Шторм» — твір, який ввійшов в золотий фонд радянської театральної класики. В п'єсі автор показав радянську людину-патріота в усій повноті її благородного духовного і морального обличчя.

Після війни в 1949 році Біль-Білоцерковський написав п'єсу «Навколо ріпугу», в якій розвінчується капіталістична дійсність США. Драматичний твір пройнятий ненавистю до паліїв війни, почуттям дружби і поваги до простих людей Америки.

В. Н. Біль-Білоцерковський удостоєний високого звання заслуженого діяча мистецтв і нагороджений орденом «Знак пошани».

В. СТЕПАНОВ.

З 1 січня 1961 року в нашій країні вводиться нова грошова одиниця. Новими грошми буде виплачена перша в наступному році зарплата всім робітникам і службовцям. Якщо ж у когось залишаться на руках старі купюри, то їх можна буде обміняти протягом трьох місяців в спеціально-створених обмінних пунктах.

До скарбниць обласної контори Держбанку уже надійшли в достатній кількості грошові знаки зразка 1961 року.

Як відомо, масштаб цін зменшується в десять разів. В зв'язку з цим в обігу значно збільшиться кількість розмінної, або так званої дзвінкої монети. Безліч блискучих металевих кружалець уже в перші дні обігу побувають в руках десятків тисяч людей, пройдуть через магазини, ідальні, через каси кінотеатрів, автопарку, вокзалу і аеропорту. Зробивши свою велику роботу, вони не раз повертатимуться до скарбниць Державного банку. Сортувати і перелічувати їх вручну було б дуже важко. Спеціальні машини виконують цю роботу значно швидше і безпомилково.

На знімку — старший касир Кіровоградського міського управління обласної контори Держбанку Балановська К. С. біля лічильно-грошової машини.

Фото В. Руденка.

НОВИЙ КІНОТЕАТР „ХРОНІКА“

НАПЕРЕДНО! Нового року трудящі міста Кіровограда одержать чудовий подарунок. Незабаром перед глядачами гостинно розчиняться двері нового широкоформатного кінотеатру «Хронікально-документальних фільмів».

Директор кінотеатру О. І. Комаров розповів: «За проектом — це один з перших таких кінотеатрів на Україні. Обслуговування глядачів буде організовано без кон-

ролера. Фільми демонструватимуться безперервно».

Новим хронікально-документальним фільмом «Розум проти безумства» розпочинає кінотеатр свою роботу. Фільм розповідає про підступи паліїв нової війни та боротьбу людей світу за мир.

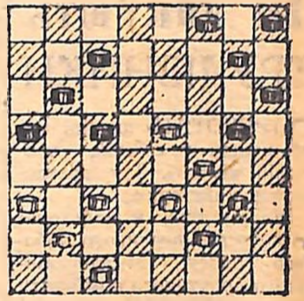
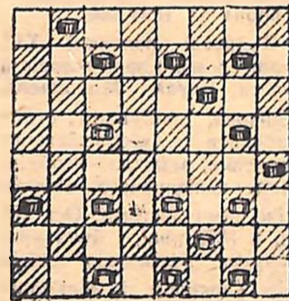
Щоденно, крім хроніки, будуть демонструватися ніофільми для дітей, видові та художні повторні фільми.

НАШ КОНКУРС

на розв'язання шашкових задач і етюдів

задача № 9

задача № 10

В обох задачах білі починають і виграють. За правильне розв'язання задач № 9 і № 10 нараховується відповідно по 9 очок. На цьому наш шашковий конкурс закінчується. В найближчих номерах «Молодого комуняра» будуть опубліковані рішення переможців.

ЗМАГАЮТЬСЯ ЮНІ

БАГАТО школярів Кіровограда займаються акробатикою в дитячій спортивній школі «Авангард» при Кіровоградському заводі «Червона зірка». З метою виявлення найкращих розрядів, найкращі результати показали Любов Новикова, Валерій Лонкін і Таїса Перелягіна (школа № 22), Олексій Ла-

зрев (школа № 25) та Володимир Дворовенко (перша школа).

46 учасників змагачь виконали розрядні норми. В цьому незала заслуга Г. Мироненка, майстра спорту СРСР з акробатики В. Курялова і В. Баркаря, які тріують юних спортсменів.

П. ЛАВРИНЕНКО.

(Наступний номер «Молодого комуняра» вийде 1-го січня 1961 року).

Редатор П. МАРЧЕНКО.

НАШІ ПИСЬМЕННИКИ-ЗЕМЛЯКИ

СЕРЕД наших письменників-земляків старшого покоління одне з видних місць в радянській літературі належить В. Н. Біль-Білоцерковському. Свою літературну діяльність він почав у буремному 1918 році. Письменник є одним з зачинателів радянської драматургії, автором кількох десятків оповідань і нарисів, які неодноразово перевидувалися і дістали заслужену популярність. Його п'єса «Шторм» у свій час знаменувала важливий етап у розвитку молодого радянської драматургії і зберегла своє актуальне звучання до наших днів.

В. Н. Біль-Білоцерковський народився в місті Олександрії у січні 1885 року в бідній сім'ї. Самостійне трудове життя майбутній письменник почав дуже рано — шістнадцятирічним юнаком. Ледве встигнувши закінчити три класи початкового училища, він поступив юнгою на парусну шхуну. За вісім років плавання по морях і океанах на кораблях російського і англійського флотів він

В. Н. Біль-Білоцерковський

побував у багатьох частинах світу, неодноразово робив невдалі спроби перейти на «осілий» спосіб життя: працював вантажником в портах Голландії, Бельгії і мало не загинув від голоду в Парижі. Близько семи років пробув він у США, куди закинула його доля в пошуках заробітку, і де він жив блукацьким життям робітника-пролетаря. Володимир Наумович в пошуках роботи пройшов весь північно-американський материк від Балтимору до Каліфорнії, в усій повноті пізнав фальшиві принади «американського способу життя» — на власні очі бачив жахи безробіття, експлуатацію і прояви дикої расової дискримінації.

Саме в цю пору у Біль-Білоцерковського формується пролетарський революційний світогляд, його ненависть до капіталізму. Після Лютневої революції, довідавшись про повалення царизму в Росії, Володимир Наумович з великим трудом іде в Москву. За порадою О. С. Серафимовича включається в публі-

цистичну діяльність, виступає в «Правді» із статтями, в яких розвінчує пресловуту доларову «демократію».

Восени 1917 року письменник був призваний в армію, вступив у Комуністичну партію, брав участь в жовтневих боях у Москві. Після перемоги революції стає активним партійним і радянським працівником. Він — член виконкому Московської Ради, бере участь в боях з білогвардійцями, працює головою міськомунпартії в Сибірську, на партійній роботі в Краснодарі, а з 1921 року, повернувшись у Москву, стає літератором-професіоналом.

Перші його літературні спроби, нехай не дуже і досконалі в художньому відношенні, відіграли важливу роль у розвінчанні мерзенної експлуаторської суті буржуазного суспільства (збірка «Сміх кризь сльози», 1920 рік). Більшість написаних на протязі тридцяти — сорокових років оповідань, серед яких «В джунглях Парижа», «Дикий рейс», «Старий Чілі» і т. д. несуть біографічний